

Săptămânal
de
informații,
investigații
și
publicitate

ALERT

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 27 • 14 - 20 decembrie 2005 • 12 pagini • 50 bani (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Năstase își strigă frustrarea

DANIEL VALERIU

A trecut un an de la alegerile prezidențiale. Ce s-a întâmplat atunci, știm cu toții. Iepurașul l-a făcut pe urs în foi de viță. Ce o fi fost în sufletul lui Năstase, doar el știe. Dovada faptului că lecția a durut ne-o aduce acum, când a ieșit în fața presei să facă bilanțul unui an de prezidențiabilitate bășesciană. Ne-a anunțat cu furie în glas că Băsescu trebuie să-și ceară scuze de la alegători pentru că a câștigat. Sau pentru că a câștigat după ce a denunțat fraude electorale, baroni locali, corupție și contracte de construcție ciudate pentru o autostradă sau alta. Lucruri care, spune fostul premier, nu numai că nu au fost dovedite, dar nici nu s-au întâmplat, acum și-n vecii vecilor, amin. Ne-a povestit că n-a făcut nimic bun Băse în ăst an și că am fost toți niște dobitoci pentru că nu l-am ales pe el președinte. Chiar dacă după aceea trebuia să-i numărăm ouăle până ne plictisim. La fel de interesant ca și discursul omului de la Cornu este și momentul ales pentru a ieși în față cu gânduri de răzbunare pentru cel care l-a învins. Răzbunare care se reduce la nivel verbal, pentru că Năstase declară că nu e prea convins că vrea să-l înfrunte din nou în fața alegătorilor pe actualul președinte. De fapt, momentul ales este interesant din mai multe puncte de vedere. În primul rând, Năstase a fost pus de către proprii colegi mai în fundul clasei și românul nu a mai prea avut prilejul să-i vadă fața zâmbitoare la televizor. Apoi, declarațiile domniei sale vin imediat după ce s-a dat publicității un sondaj de opinie privind popularitatea unor oameni politici de pe la noi și unde numele Năstase se regăsește pe un loc ce numai onorant nu poate fi catalogat. Apropos, sondajul a fost comandat de FSLI Petrom care, cică, nu înseamnă Luca, ci sindicalistul petrolist sărac și cinstit, proprietar de televiziuni, radiouri și ziare și curios nevoie mare în legătură cu mersul politichiei dâmbovițene. Și nu în ultimul rând, este momentul în care bunicuța Iliescu se întoarce, încet, dar sigur la partidul proprietate personală. Și pre mulți ar cam vrea să îi popească...

- ⇒ **LA ZI(D)** | Cutia cu maimuțe.....2
- ⇒ **DOSAR** | UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (XIV).....5
- ⇒ **POLEMICĂ** | Revoluția din 1989, văzută altfel.....8
- ⇒ **ANALIZĂ** | Crima organizată (VII) – Cartelul Cali și Cartelul Medellin.....9
- ⇒ **TOP SECRET** | Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (XXIII).....10-11

Lovitură de teatru în dosarul Sever Mureșan!

Filiera franceză în acțiune

pag. 6-7

SUB LUPĂ | pag. 3

Legea
minorităților,
o problemă gravă

INVESTIGAȚII | pag. 4

Trafic de droguri
curmat de
autoritățile române

la zi(d)

Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe

Crescătorii de păsări sancționați pentru că nu țin cont de măsurile de prevenire a gripei aviare își pot lua adio de la despăgubiri în eventualitatea în care păsările li s-ar îmbolnăvi și ar trebui sacrificate. Locuitorii din zonele aflate în carantină care vor fi amendați pentru nerespectarea normelor de prevenire impuse în cazul gripei aviare nu vor primi despăgubiri dacă autoritățile vor decide eutanasierea păsărilor. Cu alte cuvinte, și amendați și cu păsărica arsă, ar spune unii.

Fosta conducere a Direcției Județene de Sănătate Publică Constanța a intrat în atenția Departamentului Național Anticorupție Constanța pentru o serie de nereguli în contracte, dar și pentru fapte de corupție. Șeful DJSP Constanța, dr. Marius Enescu, a declarat că a fost vizitat de o echipă de comisari de la DNA Constanța care sunt interesați de investigarea unor nereguli descoperite în urma unor controale făcute de Direcția Generală a Finanțelor Publice. Pe cât punem pariu că neregulile respective nu o să se confirme?

Colegiul Medicilor a atacat extrem de dur intenția ministrului Sănătății, Eugen Nicolăescu, de a introduce sistemul coplății în sistemul medical.

„Atragem atenția că Legea asigurărilor sociale de sănătate funcționează pe baza unor principii foarte clare și democratice: solidaritate, subsidiaritate și echitate. Unde se regăsesc

acestea în legea propusă? Considerăm ca aceste prevederi nu fac decât să încalce drepturile elementare ale pacienților, să blocheze accesul asiguraților la servicii medicale de înaltă calitate, deci să calce în picioare unul din drepturile constituționale fundamentale ale omului”, se arată într-un comunicat al Colegiului Medicilor din Municipiul București. Păi da, se cotizează o dată, de două ori, de câte ori o fi nevoie. Operația reușită, pacientul mort.

Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale aduce la cunoștința utilizatorilor rețelei de drumuri naționale

vinietelor, CNADNR sugerează utilizatorilor să-și procure din timp acest document. Șoferii sunt din ce în ce mai nemulțumiți că anul acesta nu s-a mai introdus nici o taxă nouă. Încă nu e timpul trecut. Propunem să se instituie taxa de polițist.

Directorii de la uzinele Aro Câmpulung Muscel au fugit. Pentru că nu au mai avut bani să plătească salariile restante ale angajaților, directorii români ai fostului producător de autoturisme de teren au părăsit fabrica și n-au mai revenit de câteva zile. Surse din cadrul societății spun că directorul general Fernando Bedros a demisionat și se pare că firma Crosslander vrea să renunțe la Aro. E și normal. Cine a mai auzit de muncitori care vor să mai primească și salarii, mai ales acum, de sărbători?

Autoritățile implicate în cazul agresiunii fiicei vicepremierului Markó Béla au reușit într-un timp extrem de scurt să-i bage după gratii pe autori. Cei doi infractori, George Burcea și Ciuș Gheorghe, au povestit în amănunt atât anchetatorilor, cât și judecătorilor cum s-au petrecut evenimentele în noaptea de Sfântul Nicolae. Deși Eszter Markó nu a reclamat în prima fază că a fost agresată sexual, tâlharii au mărturisit că au făcut sex cu fiica liderului UDMR. Judecătorii au dispus arestarea lor pentru lipsire de libertate, tâlhărie și viol. Cu tot respectul și compasiunea pentru victimă, nu putem să nu observăm că oamenii legii își pot face datoria rapid doar dacă sunt implicate VIP-uri.

Ziua în amiază mare, locuința unui administrator de firmă din localitatea Bujoreni – Vâlcea a fost spartă de hoți. Din încăpere, infractorii au furat bijuterii din aur, dar și un pistol cu aer comprimat, pe care proprietarul îl luase în scop de apărare. Un câine polițist care a fost dus la fața locului a luat urma hoșului, care ducea către șoseaua principală. Dacă era deștept, acesta era primul lucru pe care trebuia să-l facă și hoțul omorât în casa familiei Iovan.

Miron Cozma este la un pas de eliberare. Magistratii Înaltei Curți de Casație și Justiție au respins recursul formu-

lat de Parchetul General privind decizia de contopire a pedepselor cu închisoarea primite de acesta pentru mineriadele din 1991 și 1999. În aceste condiții, Cozma urmează să se prezinte în fața Comisiei pentru Eliberarea Condiționată de la Penitenciarul Rahova care, la rândul ei, trebuie să se pronunțe în privința eliberării acestuia. Iliescu poate să doarmă liniștit, cu conștiința împăcată. Și-a făcut datoria.

În urmă cu câteva săptămâni, piteșteanul Constantin Bădea a obținut o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, prin care i se recunoaște dreptul de proprietate asupra a 5.200 de metri pătrați, situați de-a lungul autostrăzii București-Pitești. Suprafața în cauză

face parte însă din cele 6 hectare de teren pe care Metro Cash & Carry România a construit în urmă cu trei ani un centru comercial. Idee: chiar nu revendică nimeni terenul pe care e construit Palatul Poporului? Sau măcar Palatul Cotroceni...

Bucureștii nu-și poate permite să piardă vremea cu dezbateri politizate și sterile legate de viitorul său. Administrarea haotică a Primăriei Capitalei, proastă gestionare a fondurilor atrase de la instituții financiare europene, traficul complet găuit și lipsa unei viziuni unitare a autorităților asupra viitorului orașului fac din

București o capitală care nu merită să se integreze în rândul orașelor europene. Acest lucru a fost arătat de Jonathan Schee-

le, șeful Delegației Comisiei Europene la București, după ce analiști de la Standard & Poor's îi atrăseseră atenția primarului Adrian Videanu asupra gestionării fondurilor. Fără comentarii.

CABINET DE AVOCATURĂ Ioan Crețu

- ◆ asistență juridică în procese penale, civile, comerciale
- ◆ înființări societăți comerciale
- ◆ acte adiționale
- ◆ redactări, atestări acte

Str. Viorele nr. 34, bl. 15, sc. 4, parter, ap. 108,
Sector 4, București
Telefon/fax: 021/330.36.47
Mobil: 0744.121.291

Aceste texte sunt pamflete și vor fi tratate ca atare!

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864
alerta_2005@yahoo.com
ISSN: 1582-0432

EDITAT DE
SC ALERTA S&C
B-dul. Carol nr. 57,
Sector 2, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Daniel Valeriu

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACȚIA:
Iulia Gorzo, Paul Cerna, Ștefan
Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad,
Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru,
Dorel Moldovan, Dumitru Preda,
Vicențiu Constantin, Eugen Mușat

DIFUZARE:
SC RODIPET SA
DTP:
Omni Press & Design
www.opd.ro
TIPAR:
Cromoman SRL

Legea minorităților – o problemă gravă care trebuie luată în seamă

O fi având tână și până nu demult originala noastră democrație doar 15 ani, însă a început, și nu de acum, să se comporte ca o cucoană ajunsă la menopauză. Când are bufeuri, când îi este frig, când este îmbufnată. Când are explozii de tandrețe, când îi tună, când îi fulgeră. De altfel, cu preferință în topul încrederii populației a două instituții autoritare, biserica și armata, nu s-ar putea spune că suntem îndrăgostiți de democrație. Suntem nu atât țara lui „se poate orice“, ci mai curând țara lui „lasă că merge și așa“. Și nu numai că merge, dar unora le merge și le merge bine. Opinia publică s-a obișnuit în legătură cu viața politică doar cu aspectele vulgare, cu scandalurile, cu bârfele, cu zvonurile.

Se prefigurează un nou scandal

Nu cred că putem cita din memorie măcar un mesaj pozitiv venind din partea unei personalități politice, mesaj care să îl determine pe cetățeanul obișnuit să aibă cât de cât încredere că este bine guvernat și că administrarea treburilor publice este pe mâini bune. Nu dorim să contribuim la încărcarea negativă a opiniei publice, dar fie la sfârșitul acestui an, fie la începutul anului viitor, scena politică este amenințată de un nou scandal. Este vorba de-

Markó Béla, președintele UDMR

spre Legea minorităților, care dacă va fi votată și aplicată în litera și spiritul ei, va crea premisele autonomiei Țării Secuilor, alcătuită din județele Harghita, Covasna și Târgu-Mureș. Amintim că problema autonomiei nu a căzut în desuetudine decât pentru

politicienii români, cei de naționalitate maghiară, cu tenacitatea lor obișnuită, urmărind în continuare autonomia politică, administrativă și culturală a regiunilor unde ungurii sunt majoritari.

O Ungarie mică într-o Românie mare

Dacă visul Ungariei Mari nu mai este promovat decât cu o anumită prudență, autonomia Ținutului Secuiesc promovează apariția unei Ungarii Mici în mijlocul României Mari.

La mijlocul anilor '90, sociologul Vasile Dâncu vorbea despre o factură identitară determinată de statutul de majoritate – minoritate pe care îl are populația României în județele Harghita și Covasna.

La începutul anilor 2000, președintele Consiliului județean Harghita, Kolomban Gabor, condiționa stabilirea cetățenilor români în pământul secuiesc de cunoașterea limbii maghiare. Datorită intereselor de moment ale PSD-ului, care aveau nevoie de voturile UDMR, lucrurile au fost trecute sub tăcere, deși era o acțiune politică

care discrimina populația românească. Anumiți lideri maghiari, sub masca descentralizării, a autonomiei culturale și confesionale, urmăresc de fapt autogovernarea locală și desprinderea treptată de statul român.

Ungaria joacă în funcție de cine e la guvernare

Statutul autonomiei Țării Secuilor, elaborat de Csopo Jozsef, a fost urmat de Charta

Autodeterminării Transilvaniei, prezentat de Kiraly Karoly, la Forumul de la Cernat din 1997. Au mai fost redactate diferite documente urmând același demers, respectiv autonomia Țării Secuilor, adresate diferitelor organisme internaționale și unor foruri europene.

După primirea României în NATO, mișcările autonomist-separatiste au avut un moment de recul, după care au revenit prin acțiunile gru-

pului Tokeș. Actuala guvernare de la Budapesta, oficial, nu sprijină mișcările autonomiste din Transilvania, dar o eventuală revenire la putere a partidelor de dreapta în frunte cu Viktor Orban ar putea schimba datele problemei. Amintim că în timpul guvernării Orban s-au lansat faimoasele „legitimații de maghiar“ și au fost sprijinite oficial manifestările separatiste.

DANIEL BĂLAN

Viktor Orban, fost prim-ministru al Ungariei

investigații

Trafic internațional de droguri curmat de autoritățile române

Acționând cu pricepere și înalt profesionalism, cadre de poliție din Combaterea Crimei Organizate au anihilat o rețea periculoasă de trafic de droguri. Cetățeanul turc Karamagarali Halit, stabili în București, a avut ca principală ocupație în România facilitarea trecerii frauduloase a granițelor de stat ale României mai multor persoane din Turcia și din alte țări, contra cost, pentru ca acestea să ajungă în Occident.

În aceste împrejurări l-a cunoscut pe Badea Petre, fost angajat la CFR. Relațiile acestora s-au consolidat pe parcurs, colaborând „eficient” în trimiterea transfulgilor și stabilind mai multe legături cu diferiți conducători de tren.

În cursul anului 2000, Karamagarali Halit a fost contactat de membrii PKK (Partidul Muncitorilor din Kurdistan), care l-au recrutat, trasându-i sarcina să le faciliteze mai multe transporturi de heroină către Europa de Vest prin România, folosindu-se de relațiile pe care și le făcuse în rândul unor cetățeni români.

Pentru realizarea obiectivului propus, Karamagarali Halit a apelat la sprijinul lui Badea Petre și a soției acestuia, Badea Nicoleta. Aceasta avea rolul de a conduce autoturismul „Dacia” atunci când se punea problema unui transport de heroină în București, Badea Petre neposedând permis de conducere auto.

Din rețea mai face parte și soția cetățeanului turc, Karamagarali Mihaela, cetățean român.

Apar noi membri

În afara soțiilor celor doi care fuseseră convinse repede să lucreze în rețeaua de trafic de droguri, cetățeanul turc Karamagarali Halit și Badea Petre au început o activitate intensă de punctare și recrutare de noi membri în rețea. Legăturile lor s-au fundamentat pe „încredere deplină”, pe teamă și pe cointeresare. Noii membri ai rețelei erau recrutați dintre conducătorii de tren, întrucât aceștia aveau posibilitatea de a efectua transportul internațional al heroinei cu mai mare ușurință și riscuri puține față de alte persoane care ar fi trebuit să „păcălească” pe vameși ori să-i mituiască, lucru destul de riscant de altfel.

Noii membri ai rețelei și-au exprimat acordul de a „lucra cinstit” pentru „patronul” turc, în sensul de a transporta droguri contra cost.

În această formulă, persoanele implicate au reușit să introducă sau să scoată din România

peste 200 kg de heroină. În august 2000, Karamagarali Mihaela și sora sa, Gargalac Sonia, au adus din Turcia în România cantitatea de 10 kg de heroină, dispuse în 20 de pachete, primind pentru acest „serviciu” suma de 4.000 de mărci germane (sumă infimă dacă avem în vedere valoarea drogului introdus și riscul la care s-au expus cele două femei).

După introducerea heroinei în România, cetățeanul turc Karamagarali Halit și Meylut Kocak au intenționat să o scoată din țară, nereușind să găsească o persoană potrivită care să corespundă tuturor criteriilor impuse de șefii rețelei pentru această activitate.

Se caută un căraș...

În aceste condiții, Karamagarali Halit a discutat cu Badea Petre posibilitatea trimiterii heroinei la Paris. Cu această ocazie, și-a amintit numele unui conductor de tren, Darie, un posibil transportator (căraș) care le-ar fi rezolvat o problemă mult întârziată.

Karamagarali Mihaela a primit sarcina de a obține informații despre acesta, date de identificare, adresă, telefon etc.

Karamagarali Mihaela, în urma unor eforturi susținute, a reușit să-i afle adresa și numărul de telefon fix de acasă al lui Darie.

Turcul Halit l-a apelat pe Darie și sub un pretext a stabilit cu acesta o întâlnire a doua zi la o cofetărie din cartierul Bercești, unde Halit avea închiriat un apartament cu două camere pe Alea Străduinței.

Darie s-a prezentat în ziua și la ora stabilite la întâlnire, dar nu singur, ci împreună cu conductorul de tren Vicențiu, iar Karamagarali Halit a fost însoțit de Meylut Kocak și un alt turc.

După mai multe subiecte la începutul discuției, Karamagarali Halit l-a abordat direct pe Darie spunându-i că este vorba de „marfă”, adică heroină, iar cantitatea ce trebuia scoasă din țară era de 10 kg.

Darie, când a auzit despre ce este vorba, a intrat în panică

și a refuzat, spunând că este prea riscant și că nu se bagă.

...și este găsit

A cerut un timp de gândire pentru a vedea dacă face sau nu transportul cu droguri și pentru a se sfătui și cu colegul său de voiaj, întrucât era mult mai riscant să le transporte pe cont propriu. În orice clipă colegul său ar fi putut da întâmplător peste „marfă” și ar fi anunțat organele în drept.

Darie i-a mai argumentat turcului că într-o cursă internațională erau obligatoriu doi conducători care deserveau vagonul.

După câteva zile Darie i-a dat cetățeanului turc un răspuns pozitiv. Era de acord să transporte heroina contra cost.

Având în vedere acest acord, Darie și Vicențiu au stabilit o întâlnire cu turcul Karamagarali Halit pentru a discuta detaliile privind modul de primire a „mărfii” și pentru lămurirea problemei banilor, pe care aceștia urmau să-i primească în urma serviciului efectuat. (va urma)

IOAN COSMULESCU

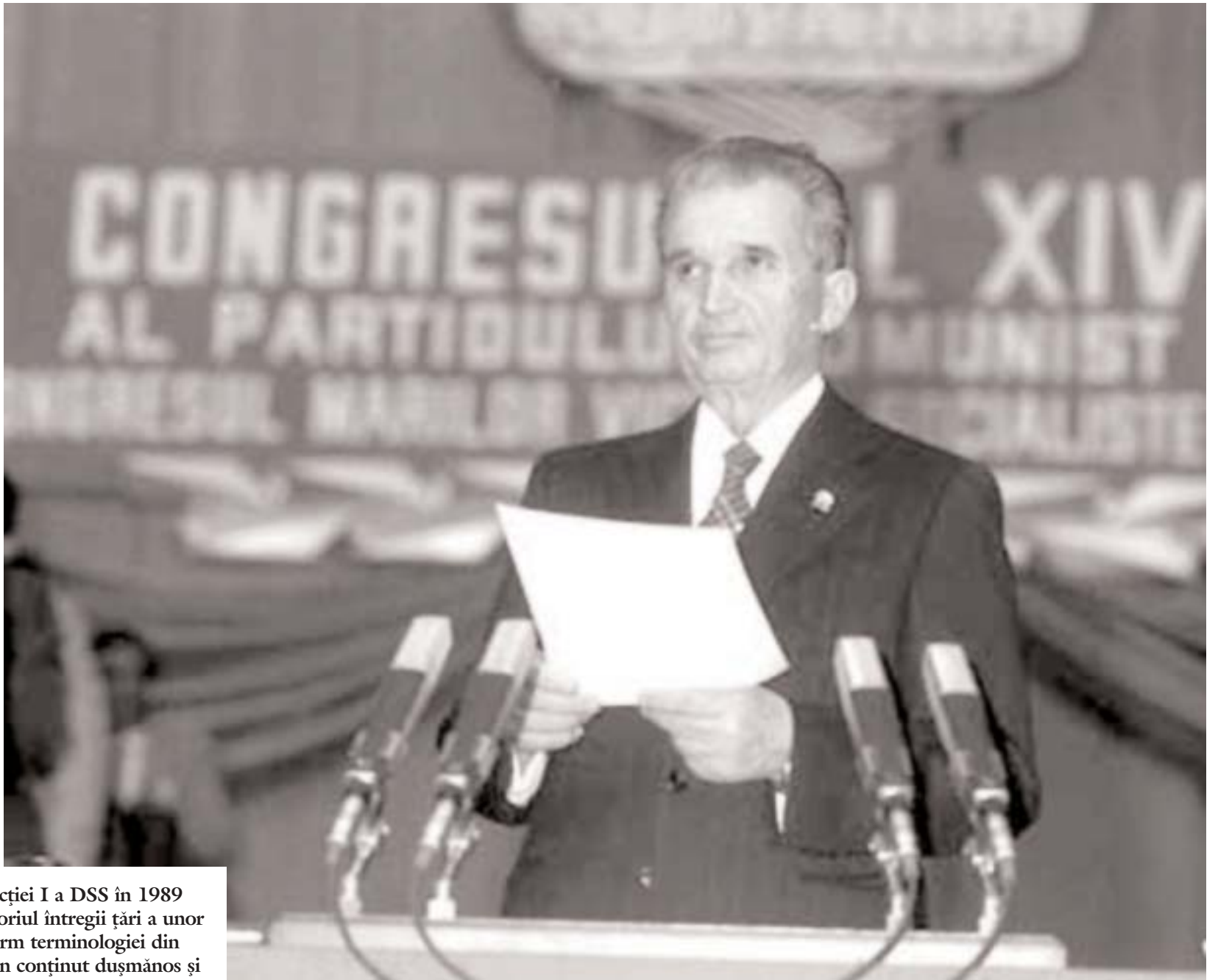

dosar

Lupta cu serviciile secrete comuniste prietene, într-o țară comunistă

UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (XIV)

În a doua jumătate a anului 1989 atât UM 0110, cât și celelate direcții și departamente ale securității, pierduseră dacă nu controlul situației operative-informative, cel puțin pe cel al simțului comun. Pe măsură ce în jurul României, în toate țările socialiste se luau măsuri de trecere la o politică de deschidere, sperându-se într-o reformare a principiilor marxiste, coroborată cu liberalizarea economică, până la reapariția investițiilor private, la noi aparatul de partid și de stat, inclusiv Departamentul Securității Statului se reînforțea la politica anilor '50. Pe drept cuvânt, la o ședință de analiză a unui departament al securității, generalul Iulian Vlad, constatând că elementele lucrate informativ în baza de lucru, aparțin cu preponderență clasei muncitoare, și-a dat seama de faptul că principalul dușman al politicii Partidului Comunist nu este constituit nici din intelectuali, nici din elemente declasate aflate sub influența propagandei și cercurilor spionajului occidental, ci exact din rândul celor pe care Ceaușescu și camarila din jurul său pretindeau că îi reprezintă, cu alte cuvinte din rândul proletariului.

Principalele acțiuni ale Direcției I a DSS în 1989 priveau răspândirea pe teritoriul întregii țări a unor manifeste considerate conform terminologiei din perioada respectivă a avea un conținut dușmănos și denigrator la adresa conducerii de partid și de stat

Nu era prima constatare de acest gen. După revoltele de la Brașov din noiembrie 1988, Silviu Brucan constatase că între Partidul Comunist și clasa muncitoare apăruse un conflict ireparabil.

Un anumit gen de literatură postrevoluționară a acreditat teza omnipotenței serviciilor de spionaj străine, inclusiv în ceea ce privește amestecul acestora în instigarea și derularea evenimentelor din decembrie 1989. Cum este lesne de înțeles, accentul a fost pus pe implicarea serviciilor de spionaj sovietice și maghiare. Este regretabil că atât senatorul Sergiu Nicolaescu, cât și mai mulți ofițeri superiori din fosta securitate au acreditat teza primatului amestecului străin în revoluția din decembrie 1989.

În realitate, principalele acțiuni ale Direcției I a DSS în 1989 priveau răspândirea pe teritoriul întregii țări a unor manifeste considerate conform terminologiei din perioada respectivă a avea un conținut dușmănos și denigrator la adresa

conducerii de partid și de stat. Pe de altă parte și o spunem cu riscul de a ne repeta, Securitatea statului, ca instituție împuțită cu strângerea, analiza, difuzarea informațiilor, era totalmente blocată, din cauza subordonării excesive față de organizațiile de partid.

UM 0110, atât de laudată ca unitate anti-KGB, nu mai prididea cu lucrarea informativă a activiștilor de partid și a familiilor acestora, care se situaseră pe o poziție net anticeaușistă

În ciuda unor legende care au circulat și încă mai circulă, nu a existat un material al securității care să îi fi fost prezentat lui Nicolae Ceaușescu, care să cuprindă un tablou corect al stării de nemulțumire a populației față de condițiile inumane în care era silită să trăiască. Rezidențele de spionaj sovietice și maghiare s-au mulțumit cu monitorizarea evenimentelor, intervenind cel mult prin interpunerea unor colaboratori, legendați ca și ziariști (Pravda, Izvestia, Agenția Novosti) în cazul persecuției unor dizidenți (Bă-

canu, Dinescu). În noiembrie 1989, Congresul XIV al PCR a marcat o victorie propagandistică, greu de imaginat, a aparatului Comitetului Central. O întreagă armată de activiști și de ofițeri de securitate și miliție îmbrăcați civil l-a aclamat pe „mărețul cărmaci Nicolae Ceaușescu și pe savanta de

nu mai prididea cu lucrarea informativă a activiștilor de partid și a familiilor acestora, care se situaseră pe o poziție net anticeaușistă.

Adevărații agenți ai KGB nici măcar nu au fost deranjați,

Rezidențele de spionaj sovietice și maghiare s-au mulțumit cu monitorizarea evenimentelor, intervenind cel mult prin interpunerea unor colaboratori

iar gruparea „Corbii“, despre care am scris în numerele tre-

cute a fost percepută, după revoluție, ca reprezentând eroii României care i-au rezistat lui Nicolae Ceaușescu. În zilele de la sfârșitul lui decembrie 1989 dosarul Corbii a dispărut. Dintre cei urmăriți:

- Ion Iliescu a ajuns președintele României
- Nicolae Militaru – ministrul Apărării Naționale
- Virgil Măgureanu – directorul SRI
- Vasile Ionel – șeful Marelui Stat Major
- generalul Pance – consilier pentru probleme de siguranță națională al Președintelui României
- Contraamiralul Cico Dumitrescu – secretar se stat în MAI

Cu voia dumneavoastră, loțiitorul comandantului UM 0110, generalul Vasile Lupu, a fost numit loțiitor la conducerea Serviciului Român de Informații.

GEORGE DORŃI

dezvăluiri

Lovitură de teatru

Filiera franceză în acțiune

Analizăm de câteva numere combinațiile și manevrele, le-am putea spune operative, bine elaborate și coordonate, care au dus la prăbușirea Băncii Dacia Felix, cumpărarea acesteia pe o sumă de nimic de grupul Robinson și în final revinderea acesteia băncii Leumi din Israel. Principala victimă a acestor jocuri sau jafuri a fost omul de afaceri Sever Mureșan, principalul investitor al Băncii Dacia Felix, dar și un important element lobistic, privind apropierea Statelor Unite ale Americii de România. Pe fond, presiunile asupra Băncii Dacia Felix s-au accentuat după ce Sever Mureșan a organizat vizita la București a fostului președinte al SUA George Bush senior. La începutul anilor '90, pentru anumite cercuri pro-comuniste, o apropiere în forță a României de SUA era greu de admis.

Să nu uităm că după lovitură de stat încă neelucidată din septembrie 1991, care a dus la demiterea Guvernului Roman, frăiele administrației publice au fost încredințate lui Theodor Stolojan, fost specialist în Ministerul Finanțelor, înainte de 1990, care răspundea de operațiunile valutare speciale și care în 1992 pur și simplu i-a sugrumat pe investitori și pe noii bancheri privați, prin confiscarea valutei și prin stabilirea unui curs leu-dolar total artificial.

BDF deranja planuri ungare în Transilvania

Banca Dacia Felix, cel puțin inițial, a apărut ca un demers al încurajării investitorilor români din Transilvania.

Acum, lucrurile sunt depășite, dar la începutul anilor '90 exista în Ardeal o stare de încordare interetnică, care din punct de vedere economic s-a caracterizat prin multiple investiții maghiare în detrimentul capitalului românesc.

Conform unei surse demne de încredere și foarte bine informată, Banca Dacia Felix era, încă din 1992, considerată o piedică serioasă care putea contracara ofensiva în Transilvania a capitalului unguresc. Anumite cercuri din Ungaria, Austria, Italia, lucrând mai mult sau mai puțin concertat, hotărâseră în anul la care ne-am referit, într-o întrunire ținută la Viena, falimentarea Băncii Dacia Felix. Apariția lui Sever Mureșan le-a întârziat cât de cât planurile, de unde și patima cu care îl urmăresc și în prezent.

Din punct de vedere istoric exista un precedent pe care cercurile capitalului irelevant nu doreau să îl repete.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, împăratul Austro-Ungariei, Franz Josef, acordase românilor din Transilvania dreptul de a înființa bănci populare. Acele bănci au avut

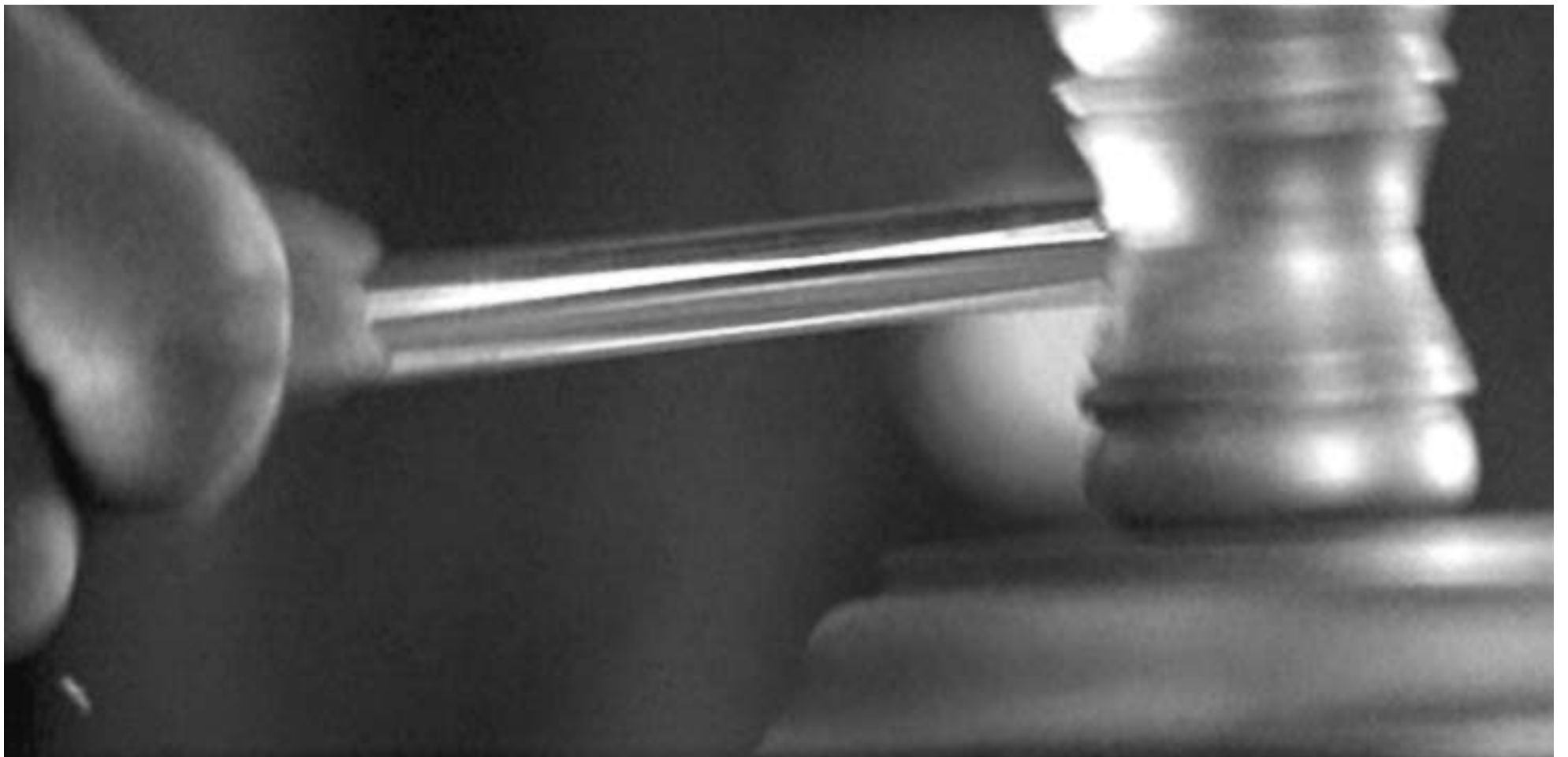
un rol major în finanțarea școlilor în limba română. Se știe că au finanțat peste 3.000 de școli particulare cu predare în limba română, cele de stat predând numai în limba maghiară.

Sabotarea băncii și consecințele

Din aceeași sursă rezultă că fostul președinte al Băncii Dacia Felix a fost informat asupra planurilor de falimentare și l-ar fi informat pe președintele Ion Iliescu și pe guvernatorul Băncii Naționale, Mugur Isărescu.

Acesta nu numai că nu a fost receptiv, dar, prin măsurile pe care le-a luat, ulterior a grăbit prăbușirea Băncii Dacia Felix. Mugur Isărescu este singurul guvernator al unei Bănci Naționale din lume care a supraviețuit unei crize generale a sistemului bancar, care în mod normal trebuia să fie sub stricta sa supraveghere.

Consecințele prăbușirii Băncii Dacia Felix (nu a falimentat propriu-zis niciodată) au dus la blocarea capitalurilor românești exact în momentul în care a început marea privatizare. Pe cale de consecință, starea privatizării este cea care este. Cu excepții notabile, dar discutabile, marea majoritate a obiectivelor industriale a fost cumpărată de investitori străini, mai mult sau mai puțin strategici.

În dosarul Sever Mureșan

În episodul trecut am vorbit despre o filieră externă a sabotării Băncii Dacia Felix. Este cazul să revenim asupra acestui subiect.

O vom face, nu înainte de a aminti că unul dintre principalii factori angajați în delapidarea băncii, cetățeanul italian de origine română Ion Ilie Mania, avea tangențe și cu serviciile secrete românești, cât și cu cele străine, reușind să pătrundă cu relativă ușurință în cercurile decizionale (Minister de Interne, Procuratură, medii politice) din prima jumătate a anilor '90. Vom reveni asupra subiectului încercând să găsim răspunsul la întrebările

privind ciudata relație dintre procurorul Gheorghe Mocuța și Ilie Mania.

O corespondență ciudată...

Gheorghe Mocuța, procuror la Secția Anchete Speciale din fosta Procuratură generală, implicat în anchetarea revoluționarilor din Timișoara, în decembrie 1989, a ajuns în mod suspect primul procuror român trimis la un curs de specializare anti-mafia în Italia. Cu ce avion putea să se deplaseze domnul Mocuța pe traseul București-Roma? Normal, cu avionul lui Mania, de care îl lega o strânsă prietenie, structurată

probabil pe baza unor afinități sau poate interese comune.

În prezent, se spune despre domnul procuror Gheorghe Mocuța că și-ar dori postul de procuror general al României, drept pentru care frecventează destul de des o persoană importantă (nu spui cine!) din Ministerul Justiției.

Să ne întoarcem însă la influențele externe în compromiterea lui Sever Mureșan.

Pe scenă a apărut oarecum brusc, în 1997, comandantul de poliție Pierre Malahude, atașat la Ambasada Franței din București, și ofițer de legătură cu poliția română.

La 27.03.1997, acesta trimite copia unui fax către Palatul de Justiție din Geneva, în atenția judecătorului de instrucție Laurent Kasper.

Faxul original a fost transmis Direcției Poliției Judiciare din Paris, subiectul fiind sprijinul pe care ofițerul de poliție francez îl solicita pentru colegii români, în fața autorităților franceze, în cazul Sever Mureșan. La prima vedere documentele (vezi facsimilele 1 și 2) nu conțin nimic suspect. La o analiză mai atentă, această corespondență naște întrebări.

România este membru activ al Interpolului încă de la începutul anilor '70, există Biroul Central Național, astfel încât demersurile oficiale, cererile de informații despre o persoană sau un eveniment nu se fac pe căi ocolite, fie ele reprezentate chiar de un atașat de poliție, ci în mod direct prin sistemele de legătură ale Interpolului.

Al doilea semn de întrebare, major de această dată, îl constituie conținutul dosarului transmis de ofițerul de poliție francez.

...și o activitate și mai ciudată a unor cercuri străine

Este vorba despre o scrisoare a fostului Procuror general al României, Nicolae Cochinescu, adresată Procurorului republicii (franceze), de pe lângă Tribunalul de Mare Instanță din Dijon.

Nicolae Cochinescu se interesa dacă Sever Mureșan și Mircea Horia Hossu sunt

anchetați în Franța de către autoritățile judiciare și care este natura acestor anchete. De asemenea, Cochinescu se interesa despre:

- lista societăților deținute în Franța de Sever Mureșan și de Mircea Hossu;
- lista conturilor deținute de către cei doi inculpați în calitate de persoane juridice
- lista proprietăților deținute în Franța de către cei doi inculpați și modul de achiziție al acestora (facsimilele 3 și 4).

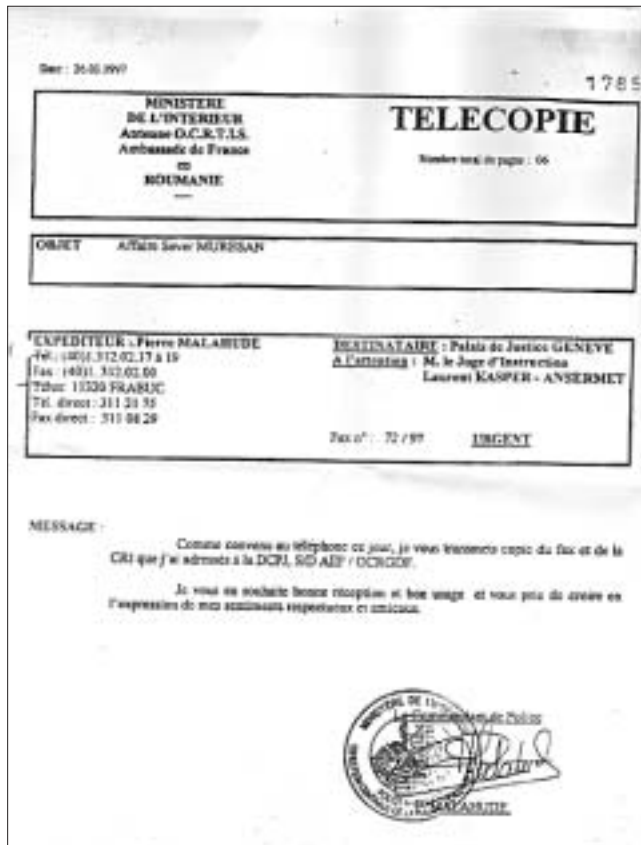
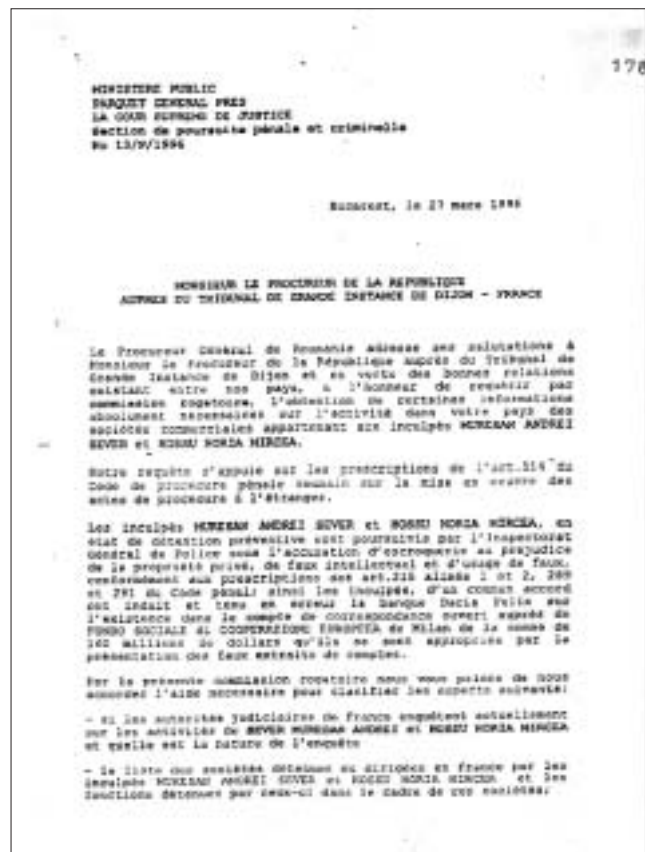
Teoretic, parchetul nu se adresează unei instituții similare prin intermediul unui ofițer de poliție atașat la amba-

sadă. Malahude se ocupa în România și cu culegerea de informații, fără îndoială de interes operativ.

Depinde însă pentru cine. Se pare că se integrase bine în mediul românesc.

Poate că ar putea lămuri câte ceva în legătură cu implicarea unor cercuri străine în dosarul Sever Mureșan. Din păcate a decedat ca urmare a unui atac de cord produs în condiții suspecte. Implicarea sa în dosarul Sever Mureșan pledează pentru implicarea unei puternice filiere străine în dezastrul de la Banca Dacia Felix.

GEORGE DORĂ

Revoluția din 1989, văzută altfel

S-au scris și fără îndoială se vor mai scrie sute de lucrări privind revoluția din decembrie 1989. Rând pe rând evenimentele respective au fost analizate din punct de vedere al revoluționarilor, al serviciilor secrete, al armatei, al factorilor politici ai momentului. De la caz la caz aceleași evenimente au fost privite ca o revoltă populară neorganizată, ca o lovitură de stat, ca o insurecție militară, ca o mare trădare, ca un complot internațional etc.

Un rol controversat

Din 1990 și până în prezent, figura pastorului Tokeș aproape a dispărut din literatura consacrată revoluției din decembrie. Este adevărat că prin activitatea sa politică accentuat separatist-autonomistă, Tokeș a făcut totul pentru a se autoexclue din rândul personalităților revoluției.

S-a lansat la un moment dat teza „Tokeș – agent al securității maghiare”. Teza este și astăzi susținută de anumite cercuri pe care nu le putem bănuși de ostilitate la adresa revoluției. Vestita chitanță semnată de Tokeș prin care acesta mulțumește pentru o anumită sumă de bani, primită de la Budapesta, găsită de Securitate la un emisar maghiar, nu este decât recunoașterea unui ajutor confesional. În Timișoara, Tokeș devenise cunoscut și nu doar de protestanți ca un critic public la adresa lui Ceaușescu. A tot agita legenda aruncată imediat după revoluție a spionului maghiar ce a declanșat tulburările din Timișoara, soldate în cele din urmă cu prăbușirea regimului Ceaușes-

cu, înseamnă în cele din urmă a sprijini teza „mămăligii care explodează greu” și numai cu sprijin extern. Departe de noi de a deveni avocații pastorului Tokeș. Încercăm doar să-l situăm corect în perioada la care ne raportăm – decembrie 1989.

Manifestări de dizidență

De altfel, din memorialistica unor ofițeri de securitate, scrisă imediat după evenimentele din decembrie 1989, nu rezultă că în perioada menționată agenturile de spionaj străine ar fi desfășurat acțiuni deosebite în Timișoara sau în restul țării. Faptul că Tokeș era urmărit de securitate nu are în sine nimic spectaculos. Avea manifestări clare de dizidență politică și în plus colaborase pe vremuri cu Securitatea. Conform ordinilor interne, foștii colaboratori erau monitorizați prin Dosar de urmărire informativă, deschis după ce era abandonat din rețea.

În seara zilei de 15 decembrie, când mai mulți enoriași s-au strâns în fața casei lui Tokeș, pentru a-și manifesta sprijinul față de acesta (urma să fie

evacuat din Timișoara), nu s-au semnalat în mulțime agenți ai unor servicii secrete străine. În casă, care era monitorizată prin tehnică operativă de către securitatea Timiș, nu au avut loc între Tokeș și alte persoane convorbiri din care să rezulte că pastorul acționa pe baza unui plan dinainte stabilit, menit să producă destabilizarea situației în oraș sau în județ.

Mocuța, rapidul

Pe undeva, în cercul din jurul lui Ceaușescu și ne referim la fratele acestuia, generalul Ilie Ceaușescu, loctiitor al ministrului Apărării Naționale, s-a vorbit pentru prima dată despre amestecul Ungariei în evenimentele de la Timișoara. O mărturie mult mai serioasă, cea a contraamiralului Ștefan Dinu, șeful Direcției de Informații a Armatei, dezmente categoric orice deplasare de trupe în Ungaria, în proximitatea frontierelor României.

Trecând la violențele declanșate la Timișoara din data de 16 decembrie 1989, au circulat și circulă multe legende. Dintre acestea ne vom opri asu-

pra uneia, care, lansată cu abilitate, a fost preluată și de o parte a spectrului politic. Este vorba despre descrierea unor martori mai mult sau mai puțin marcați de evenimentele din decembrie 1989, a unor tineri antrenați să producă dezordine, respectiv să spargă vitrinele și să blocheze tancurile.

La începutul anilor '90, securitatea și armata s-au culpabilizat reciproc pentru provocările care au dus la deschiderea focului la Timișoara. Ulterior a

apărut altă teză, la prima vedere plauzibilă: persoanele care au spart vitrinele și au provocat incendiile erau agenți secreți veniți din Ungaria.

Într-o intervenție menită a risipi din enigmaticele revoluției de la Timișoara, procurorul Gheorghe Mocuța, de la Secția Specială a fostei Procuraturi generale, a afirmat că a întocmit dosare penale unui număr de 16 persoane care furaseră diferite obiecte în 15 și 16 decembrie. Nu îl credem pe domnul Mo-

cuța, pentru că este imposibil ca între 17 decembrie când ajuns la Timișoara până la 20 decembrie să întocmești 16 dosare de cercetare penală. Totuși, pentru amorul artei, să admitem această versiune.

Înseamnă că autorii spargerilor au fost infractori de drept comun, și nu agenți secreți maghiari sau sovietici, cum se încearcă o altă variantă după un scenariu de Sergiu Nicolaescu. (va urma)

GEORGE DORFI

Crima organizată (VII)

Cartelul Cali și Cartelul Medellin

Ca urmare a liberei circulații, a schimbului permanent de turiști străini și români care se deplasează în exterior și în România, ca urmare a adâncirii procesului de democratizare a țării, a respectării drepturilor și libertăților cetățenești garantate de Constituție și inserate în tratatele internaționale la care România este parte, criminalitatea organizată internă și internațională se folosește cu abilitate de toate aceste libertăți punându-se în aplicare planurile criminale. Prin metode și mijloace interzise de lege, elemente ale crimei organizate reușesc să obțină profituri uriașe din traficul de droguri care a luat o amploare deosebită în România, din jocurile de noroc, folosite în special pentru spălarea banilor murdari, precum și printr-un proces ingenios de spălarea banilor murdari în și prin România.

Prin traficul de droguri ce se desfășoară în România cu substanțe stupefiante provenind de la marile cartele ale drogurilor (Cali, Medellin, dar și din Turcia, Iran, Pakistan, precum și unele republici din fosta URSS) se comite, pe de o parte, infracțiunea tip de trafic și consum de droguri cu urmările cunoscute asupra stării de sănătate a tinerilor și chiar copiilor din România. Apropo, vârsta până la care a coborât consumul de droguri în rândul copiilor, n-o să vă vină să credeți, este de 9 ani.

În aceste condiții, are loc o explozie infracțională prin aceea că, de regulă, consumatorii de droguri, copii sau tineri, de cele mai multe ori nu dispun de mijloace bănești necesare pentru procurarea unor astfel de substanțe, situație în care, intrând în criză, se dedau la comiterea unei game întregi de infracțiuni, în special de natură judiciară, printre care cele mai des întâlnite sunt furturile de toate felurile, tâlhăriile sau chiar omorurile.

Cu privire la jocurile de noroc, acestea sunt folosite de cele mai multe ori de crima organizată în scopul spălării unor sume importante de bani, provenite din săvârșirea unor infracțiuni grave, cum ar fi atac armat asupra unor casierii, bani proveniți din traficul de droguri etc.

Cazinourile oferă locuri propice pentru ca banii murdari să-și piardă urma, iar în locurile să apară sume curate provenite din câștiguri „cinstite”, însoțite de documente care să ateste aceasta. Bani vor lua drumul băncilor, iar apoi, prin transferuri bancare, vor fi

investiți în activități economice, industriale, bani care la rândul lor se înmulțesc și produc alți bani curați, mai presus de orice bănuieți.

Marile cartele ale drogurilor

Cartelul Cali

Cartelul Cali este cea mai puternică și influentă organizație de trafic de droguri din emisfera vestică.

Cartelul Cali este o prezență importantă pe piața drogurilor din SUA. Pe această piață membrii cartelului Cali furnizează cantități imense de cocaină. Cartelul este foarte activ în toate regiunile Statelor Unite, menținând un monopol vertical al procesului de trafic de cocaină.

Unii membri ai cartelului supraveghează recolta de frunze de coca din Bolivia și Peru, iar alții organizează și conduc traficul în orașele americane, în Europa, ajungând și în România praf alb.

Mijloacele de transport folosite de traficanți pentru a exporta „moartea albă” la sute și mii de kilometri distanță sunt avionul, vagonul, mijloace terestre.

Cartelul Cali transportă cea mai mare parte a cocainei destinată SUA, Mexic sau Guatemala cu avionul.

Avioanele Cali fac escală de obicei în nordul Columbiei, Panama, El Salvador sau Nicaragua pentru alimentare cu combustibil. Cocaina este de-

pozitată în Guatemala sau Mexic până când camioane cu remorci o transportă în SUA.

Cartelul Cali utilizează vase înregistrate legal prin rute planificate, sub steaguri canadiene, românești, olandeze și din alte țări europene. Aceste vase circulă din Buena Ventura – Columbia la localități neidentificate, către nord de Los Angeles – California. Când se apropie de Los Angeles, încărcătura se transferă pe vase mai mici, fără ca vasul să se depărteze de la ruta sa autorizată. Aceste vase sunt în numeroase cazuri

proprietatea întreprinderilor din Cartelul Cali.

Cartelul Medellin

Cartelul Medellin a fost considerat de mulți specialiști ca fiind cea mai mare organizație criminală din lume. A primit însă lovituri serioase din partea autorităților columbiene în urma cărora cartelul a început să alunece în jos, locul său în ierarhia traficului de droguri fiind luat de Cartelul Cali.

Din punct de vedere organizatoric, Cartelul Medellin este o congregație de organizații de trafic de droguri localizate

în Medellin și zonele adiacente, multe dintre ele fiind grupuri majore independente. Cele mai bogate și mai puternice organizații sunt: cea înființată și condusă de Pablo Escobar-Gaviria (PEGO) și organizația Jose Luis Ochoa-Vasquez (OVO).

Deși sunt încarcerați principalii lideri, asociații lui PEGO și OVO continuă traficul cu mari cantități de cocaină, fiind dirijați din detenție de liderii lor.

Cartelul Medellin, pierzându-și dominația pieței de cocaină din SUA, a început să-și strângă rândurile pentru a

deveni din nou cel mai mare furnizor de cocaină din lume.

Pentru aceasta se duce o luptă dură între cele două mari organizații criminale, Cartelul Cali și Cartelul Medellin, conducând uneori la asasinat de-o parte și de alta.

Pierzând controlul asupra unei părți din piața SUA, Cartelul Medellin caută piețe care pot fi exploatare.

Continental european este o piață pe care cartelul o exploatează. Deși în prezent Europa este controlată în proporție de 80% de către Cartelul Cali, această piață oferă posibilitatea unei marje mai mari de profit cu o medie de preț pe kilogramul de cocaină, mergând până la de două sau trei ori mai mult decât prețul din SUA.

Cartelul Medellin privește cu interes însă și spre Orientul Îndepărtat, în special către Japonia și Australia, pentru a exporta cocaină.

Țările din fostul lagăr comunist, printre care și România, sunt studiate cu atenție de membrii celor două cartele (Cali și Medellin) pentru a le transforma în piețe de desfacere pentru exportul de cocaină. Condițiile financiare din aceste țări îi împiedică pe marii traficanți de droguri să acționeze masiv. România este folosită însă ca țară de tranzit de către cele două mari cartele (Cali și Medellin).

Prin urmare, atenție sporită!

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (XXIII)

- Biografia reală (continuare) -

Iar eu începusem, într-adevăr, să mă schimb în bine, din zi în zi, din lună în lună și de la un an la altul.

Pe măsură ce trecea timpul mă simțeam mai bogat sufletește și mai ales spiritual. Îmi plăceau toate materiile, chiar dacă trecusem la real și disciplinele mai rigide, mai tehnice, dar și literatura, geografia, filozofia și istoria.

Învățasem de la Șerban că trebuie să citesc și să învăț orice, din toate materiile, fără restricții. Îl urmăream cum învață el, dar îmi păstram și originalitatea. Nu doream să devin un sclav al materiilor, dar nici nu-mi scăpau clipele acelea frumoase petrecute la sfârșit de săptămână și mai ales cele din vacanțe. Îmi făcusem mulți prieteni, cei mai mulți dintre cole-

gii de clasă. Majoritatea erau din oraș, erau elevi cu rezultate bune și foarte bune la învățătură și din familii de renume. Ne înțelegeam foarte bine și nici unul nu era invidios pe rezultatele obținute de mine, chiar dacă la început fuseseră mai reținuți și mă priviseră dintr-un unghi care mă incomoda. Cu timpul, au început să mă simpatizeze, iar colegialitatea a

devenit o prietenie curată și de durată. Toți mă invitau acasă ori de câte ori aveau ocazia – aniversări, onomastici sau simple reuniuni săptămânale, la care participau grupurile și grupulețele pe care ni le formasem.

Era sora mai mică a lui Florin, colegul meu de clasă. Florin mă invitase la ziua lui de naștere. Împlinea 18 ani, iar Alina era cu doi ani mai mică

Stăteam la televizor, ascultam muzică, bârfeam, mai și dansam sau pur și simplu chefuiam într-o manieră puerilă, comentând în același timp meciurile locale sau naționale, seriiale de aventuri televizate sau vreun film care merita atenție.

Întâlnirile noastre săptămânale aveau în ele un romantism aparte, o lumină care strălucea de tinerețe, de dorința de a nu scăpa nimic din ceea ce ne puteau oferi viața de liceu și clipele care treceau pe lângă noi ca niște vise primăvăratic pe care nu le trăiești decât o singură dată, apoi devin doar amintiri.

Erau scurte, dar lăseau în urma lor cel mai plăcut parfum al vieții de adolescent, cea mai

îmbietoare mireasmă din buchetul unui vis din care n-ai vrea să te trezești niciodată și după care ai vrea să alergi în fiecare dimineață, să-l prinzi și să-l închizi apoi în cea mai tainică și mai dulce cameră a sufletului.

Atunci am cunoscut și fiorul primei iubiri. O chema Alina. Era sora mai mică a lui Florin, colegul meu de clasă. Florin mă invitase la ziua lui de naștere. Împlinea 18 ani, iar Alina era cu doi ani mai mică. Era o sâmbătă de primăvară, într-o seară de mai, cu parfum pătrunzător de tei și de liliac bățut. Auzisem de ea, dar n-o mai vă-

M-a durut un timp, dar pentru moment a învins conștientul. Am început lucrările scrise, le-am terminat cu brio, apoi bacalaureatul. Am ieșit bine din furtună. La sfârșitul anului am luat din nou argintul, după Șerban, ca în fiecare an

zusem niciodată. Abia intrase în primul an de liceu, iar noi mai aveam puțin și-l terminam. Florin a făcut prezentările scurt, apoi ne-a lăsat singuri, încer-

când poate să mă provoace sau să-mi verifice timiditatea de care mă învinovăța ori de câte ori cunoșteam o fată.

Aveam multe colege de clasă și de an foarte frumoase, dar Alina parcă le întrecea pe toate. Era slăbuță, înaltă și brunetă, iar ochii ei verzi, inocenți și plini de curiozitate, îi dădeau un farmec aparte. O priveam și parcă nu-mi venea să cred ce comoară ascunsese Florin până în clipa aceea. Semăna cu un înger care te ademenea într-o capcană diabolică. Mă blocașem. Încercam să-i fac cel mai simplu compliment, dar privirea ei nevinovată îmi înclăștase și buzele și gândurile, care căutau cu disperare în memorie câteva cuvinte care să mă salveze. Mă simțeam jenat, căci Alina mă hipnotizase cu adevărat.

Mă ameteșe doar cu zâmbetul și cu perechea de ochi verzi care mă cercetau cu o curiozitate ciudată. Destinul îmi deschisese o porțiță în fața că-

top secret

ruia eram complet derutat, căci gura se încăpățâna să rămână mută în capcana în care căzusem și pe care mi-o întinsese Florin. Cele câteva secunde de vrajă se risipiră exact în momentul în care tot el mă salvă, dând drumul unei melodii, pe care parcă o pregătise special pentru noi doi. „Dansați, porumbeilor. Ați căzut în transă?” Invitația lui mă încurajă. Melodia lui Adamo inundă curtea și-mi dădu elan. Am luat-o pe Alina de mână, ne-am retras mai într-un colț și am început să dansăm. Era ca un fulg de nea, ca o dimineață însoțită de primăvară ce se grăbește să alunge suflarea rece a iernii geroase care tocmai a dispărut, vântul de mai în tremurul apei. Mă îndrăgostisem pentru prima oară și-mi era teamă. Nu-mi mai

trebuia să ies neapărat. Între conștiința și subconștiința mea se iscase un război total, lipsit de orice control rațional. Subconștiința se îndrăgostise și țipa revoltat și neînțeles. Conștiința se simțea însă superior și-mi comanda: învață!, învață! Ai timp și de iubire! Termină ce-ai început! Sentimentele pot fi controlate, nu te lăsa ispitit! M-a durut un timp, dar pentru moment a învins conștiința. Am început lucrările scrise, le-am terminat cu brio, apoi bacalaureatul. Am ieșit bine din furtună. La sfârșitul anului am luat din nou argintul, după Șerban, ca în fiecare an. Florin a luat bronzul, dar am rămas prieteni, chiar cei mai buni. Viața a mers înainte. Eram foarte mulțumit de rezultatele mele și mă felicitam.

avusesem. Mă bucuram că părinții erau mândri de mine și mai ales unchiul Valerică, protectorul meu spiritual și material. Îi purtam o recunoștință imensă și mă rugam divinității să-și păstreze statutul material și sănătatea, căci mai aveam de trecut un mare hop: facultatea, cu toate efectele ei financiare. Începusem deja să mă gândesc unde să încerc și în care oraș. Mi-ar fi plăcut orice, dar mă atrăgeau Electronica și Bucureștiul, unde plecau cam toți colegii mei. Mă gândeam la facultate, dar și la agapa de sfârșit de serie, de ultima întrunire din viața oricărui licean, ca o încununare de care să nu se uite niciodată.

M-am gândit într-adevăr la o mică sau foarte mare și ultimă reuniune cu toți colegii anului și promoției, cu profesorii, cu invitați și invitate. Lucrările de sfârșit de an mă cam obosiseră, iar o ieșire din acest ritm stresant mă liniștea, îmi dădea forțe noi și mai mult optimism pentru noua încercare – facultatea.

De comun acord cu conducerea liceului, agapa de sfârșit de an a fost fixată în prima jumătate a lui mai, într-o sâmbătă.

Destinul parcă a umplut ziua, seara și noaptea aceea de parfum de tei, de liliac și de toate aromele florilor de mai. A fost poate una din cele mai fru-

moase nopți din viața mea de până atunci. A fost ca un bal de adio cu prinți și prințese, care de care mai frumos îmbrăcat, mai parfumat și mai atrăgător. Farmecul acelor clipe de neuitat mă va însoți toată viața și sper să nu-l pierd niciodată din sufletul meu. Adunate toate într-un buchet, toate acele ceasuri petrecute sub un cer fascinant de stele și aspirații, aveau să devină foarte curând cele mai scumpe amintiri, adunate poate într-o viață de om. S-a dansat toată noaptea, s-a cântat, s-a băut, s-a zâmbit și s-a râs pe cărări de vise, ca într-o pădure de basm cu frământări ascunse și priviri încărcate de dorințe încă neîmplinite, zăvorâte la porțile

timidității de zeiță iubirii. Glasul inimilor înfierbântate a țipat tot timpul, dar toate încercările au eșuat în capcanele sentimentale încă necunoscute atunci.

Era ultima întâlnire în plen din viața de liceu și toți visam undeva în viitor, într-o altă lume nouă, încărcată cu mai multă recunoștință. Fiecare din noi și-a pus atunci în gând câte o dorință, iar cu penelul gândurilor și-a desenat câte un vis

Trăiam toți un entuziasm colectiv și încercam să pătrundem prin toate galeriile vieții unei perioade de liceu ajunsă la capăt de drum, ca pe aleile unui parc imens, parcul tinereții fără bătrânețe, parcul plin de vise nedeslușite, mare cât un ocean de clipe de neuitat, de amintiri

pline de năzbâtii, glume, farse făcute între noi sau profesorilor, șovăieli și succese la orele de predare, în recreații, speranțe sau înfrângeri trecătoare, replici inteligente sau gafe, fiorii primei iubiri, prima atingere de mână și primul sărut, primul vis fermecat de o noapte de dragoste, prima despărțire și prima decepție sentimentală.

Era ultima întâlnire în plen din viața de liceu și toți visam undeva în viitor, într-o altă lume nouă, încărcată cu mai multă recunoștință. Fiecare din noi și-a pus atunci în gând câte o dorință, iar cu penelul gândurilor și-a desenat câte un vis. Fiecare găsisese și ascunsese în sufletul lui câte o cheie a destinului, dar fără să știm că pe seiful său stătea scris cu litere mari: introdu cheia și deschide doar dacă ai credință

Lucrările de sfârșit de an mă cam obosiseră iar o ieșire din acest ritm stresant mă liniștea, îmi dădea forțe noi și mai mult optimism pentru noua încercare – facultatea

amintesc nimic din ce s-a întâmplat în seara aceea, nici cum am ajuns acasă, dar știu că n-am dormit toată noaptea gândindu-mă numai la ea. Nu eram pregătit pentru lovitura pe care mi-o dăduse destinul. Era începutul unui vis fermecător, dar pentru care nu eram încă suficient de pregătit. Era ca o furtună iscată prea brusc din care

Liceul se terminase. Timpuț necruțător zburase atât de repede și de ușor peste noi, sau poate o dată cu noi, încât nici măcar nu-l mai simțisem. Destinul ne împingea însă mai departe, pe autostrada vieții, cu stopurile și intersecțiile ei necontrolabile, dar uneori fermecătoare și misterioase. Eram mulțumit de evoluția pe care o

în visele tale închise aici, căci astfel ele se vor împlini cu siguranță! Trebuie doar să crezi în ele! De rest, mă ocup eu – Destinul. Fii optimist și vei învinge! Căci nu ești singur în univers. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

MOȘ SEZON

Cred că am un singur avantaj asupra americanilor. Eu pot să spun, dacă vreau, următoarea propoziție: „Am văzut azi un negru.“ Dacă îmi vine, pot să întind coarda și mai tare și să zic: „Am văzut azi un negru șchiop.“ Și, dacă tot nu m-am săturat, pot să adaug: „Negrul șchiop pe care l-am văzut azi era homosexual.“ Na, că le-am spus! Și nu s-a indignat nimeni, nu m-a dat nimeni în judecată, nu m-a pus la panoul de dezonoare cu „Așa nu!“ Pentru că la noi, chestiunea cu corectitudinea politică este încă în faza de băjbăială. Dacă eram avansați, așa cu ne dorim să fim, ar fi trebuit să spun: „Am văzut azi o persoană de culoare. Persoana de culoare avea dizabilități și o opțiune sexuală pentru același sex.“ Probabil că interlocutorul meu român s-ar fi lăsat păgubaș pe la jumătatea mesajului și n-ar mai fi ascultat nici măcar cu o ureche, pentru că e într-adevăr complicat să nu discriminezi, când caracteristica principală a oamenilor e diferența. Pentru un astfel de slalom printre cuvinte nederanjante, îți trebuie ceva vocabular și mușchi la emisfera stângă (aia care se ocupă cu cuvintele).

N-am nimic cu corectitudinea politică, când ea servește unui scop nobil, adică înțelegerea că diferența nu presupune neapărat inferioritate/superioritate și că

toată lumea trebuie să beneficieze de tratament corect și egal. Nouă nu ne-ar strica puțină, măcar pentru descurajarea mitocanilor pitecantropieni care încă nu înțeleg de ce nu e normal să întindă mâna pe stradă spre fundul unei fete care nu le aparține și, dacă persistă în astfel de comportament, nu le va aparține niciodată. Dar când începe să abereze, adică atunci când „bărbații“ și „femeile“ devin „persoane“ (păi asta-i toată frumusețea la persoane: că unele sunt bărbați, și altele femeii!), începe să mă enerveze ușor. Iar când se ajunge la extreme, cum se pare că se întâmplă anul ăsta, chiar înainte de Crăciun, când companiilor americane și nu numai li s-a recomandat călduros să nu mai folosească în campaniile publicitare tematice cuvântul „Crăciun“ (căci consumatorii nu sunt numai creștini, nu-i așa), ci „Sărbători“ sau „Sezon“, răd, dar începe să-mi iasă fum pe urechi. Deci propoziția „Azi am văzut un negru șchiop homosexual care cumpăra brad de Crăciun“ se transformă în „Azi am văzut o persoană de culoare, cu dizabilități, care-și cumpăra brad de sezon“. Și atunci cum ar trebui să-i spunem lui Moș Crăciun (când nici „moș“ nu e prea corect politic), Persoana în vârstă Sezon? Să-i spună ei și familiile lor așa, să vedem dacă o să le mai aducă vreun cadou!

CORECTITUDINEA POLITICĂ LA TINERI

Și dacă tot vorbim despre corectitudine politică, despre care nu sunt convinsă că a ajuns la Dâlga de Jos, dar nici măcar la tinerii noștri orășeni, să vedem ce știu ei despre asta și cât de mult le pasă.

DANIELA F. (19 ani, studentă). Să spun sincer, habar n-am. Am auzit, dar nu știu exact la ce se referă. Cred că la chestiile cu rasele, dar n-aș putea să dau o definiție. Nu cred că pe noi ne interesează prea tare deocamdată, că nu avem așa de multe rase. Oricum, noi avem alte probleme acum.

GEORGE M. (28 ani, agent marketing). Da, e chestia aia care ne face pe noi să spunem în loc de țigani „romi“, de care a râs toată lumea și nimeni n-o pune în practică sau cel puțin eu n-am auzit pe nimeni, poate doar în ziare și la televizor, că omul tot țigani le zice și o să le zică așa mult

mea, în loc să fim atât de riguroși cu ce spunem, mai bine am fi atenți la ce facem, deci nu pot să spun că mă interesează foarte tare.

SONIA D. (23 ani, studentă). Cred că e ceva ce ține mai mult de limbaj. E vorba de a nu discrimina în nici un fel, dar nu știu cât de tare ajută chestia asta, cel puțin la noi. Sigur că se vorbește, dar e ceva mai mult de suprafață, căci altfel discriminarea e prezentă pe toate planurile. Încă femeile sunt mai prost plătite, despre țigani se vorbește așa cum știm cu toții, una dintre insultele obișnuite e aia cu „handicapatele“ și așa mai departe. Deci corectitudinea politică e la noi ceva foarte superficial, adus de afară, fără să fie înțeleasă încă.

ADRIAN A. (20 ani, student). Nu prea știu. E ceva cu politică? Poate de aia nu știu. Nu știu nimic ce are legătură cu politica. Pe mine mă interesează doar calculatoarele mele. De ce, e important? Trebuia să știu? O să mă uit pe internet, să mă documentez.

ADINA B. (26 ani, masterand). E un fel de scărpinat invers și legat la cap când nu te doare, asta cred, cel puțin în forma ei actuală. Păi în curând nu va mai fi voie să spui nimic despre nimeni, să nu cumva să-l rănești sau să nu te dea în judecată. Bine, asta nu la noi. La noi poți încă spune orice oricui.

MARIUS C. (25 ani, jurist). E foarte importantă pentru România, unde discriminarea e la ordinea zilei. Nu e deloc rău că se încearcă, deocamdată mai timid, dar presupun că din ce în ce mai cu folos, descurajarea rasismului, șovinismului, discriminării și așa mai departe. Cred că e un semn de civilizație. Oricum, vrem, nu vrem, până la urmă tot o să avem de-a face cu corectitudinea politică, dacă vrem să intrăm și noi în rândul lumii. Dar mai e cale lungă până acolo.

timp de-acum încolo. Și e și normal. Doar și ei tot țigani se consideră. De ce le-am impune noi altceva? După părerea

Pagină realizată de IULIA GORZO

Revista „Alerta“ monitorizează tentativele de compromitere a unor ofițeri superiori, înalți funcționari publici și oameni politici sub aparențele luptei împotriva corupției. Dacă nu ne înșelăm, împușcatul de la Târgoviște avea, din când în când, damblaua campaniilor împotriva așa-zisei îmbogățiri ilicite. Se știe câte reglări de conturi securisto-comuniste au avut loc sub această lozincă. Anchetarea și presiunile împotriva fiului gen. M. Chelaru în scopul compromiterii gen. Cârjan are un parfum din mărețele vremuri ale comunismului ceaușist.

GEORGE DORĂ